

Nagyböjt I. vasárnapja – 2012. február 26. – B év

A fiú komoly volt és szorgalmas, a lány szép és okos. Már egy ideje ismerkedtek egymással, s a fiú, mielőtt bevonult volna katonának, meg akarta vallani érzéseit a lánynak. Egy ajándékkal szerette volna meglepni ebből az alkalomból. Nem volt valami gazdag, de tudta, hogy a lány szereti a piros színt. Éppen az ősz közeledett, vett tehát neki egy nagy piros esernyőt. Ez alatt az esernyő alatt vallotta meg szerelmét, később ez alatt az esernyő alatt csattant el az első csók. A katonaidő letelte után ez alatt az esernyő alatt kérte meg a kedvese kezét, s ez alatt az esernyő alatt tervezgették boldog izgalommal az esküvőjüket. Miután összeházasodtak, a piros esernyő egy szekrény felső polcára került. Aztán hosszú-hosszú ideig ott maradt. Jöttek a munkás évek, születtek sorra a gyerekek. Bizony sok teher nehezedett rájuk, egyre több tennivalóval, feszültséggel kellett szembenézniük. Az anyagi helyzetük sem volt mindig rózsás, hónapról hónapra éltek. Gyakran keveredtek szóváltásba, néha hangos veszekedések is kirobbantak közöttük. Egy ilyen borús, morgolódós napon, mikor mindketten fáradtan állítottak haza a munkából, s valami apróságon újra összedurrantak egymással, a feleség hirtelen mérgében és fájdmában úgy gondolta, összecsomagol és odébbáll. Ki is nyitotta az egyik ritkán nyitogatott szekrényt, hogy előhúzza onnan a bőröndjét. De a gyerekek nyilván kutakodtak ott, mert egy csomó régi, poros kacat rögtön kihullott az asszony lábai elé. Köztük a rég elfeledett, porlepte piros esernyő. A feleség megbabonázva bámulta az ernyőt hosszú percekig. Aztán kicsordult a könnye, felemelte, leporolgatta és kinyitotta. Így ment vissza a nappaliba a férjéhez, aki bosszúsan váltogatta a csatornákat a TV-képernyőn. A férfi, amikor megpillantotta az ernyőt, először leszegette a tekintetét. Aztán kinyomta a TV-t, felállt, odasétált a feleségéhez, és hosszan, erősen magához szorította.

„A szövetségnek, amely fennáll köztem és köztetek, meg a veletek lévő minden élőlény között minden nemzedékre, ez lesz a jele: szivárványt helyezek a felhőkbe.” Miért éppen a szivárvány a jele Isten és ember szövetségének? Miért éppen a szivárvány fejezi ki Isten elhatározott akaratát, hogy többé nem pusztítja el vízözön a földet és az életet a földön? A szivárvány akkor jelenik meg, amikor a vihar, a zivatar közben, többnyire már a vége felé, elkezdi kisütni a Nap. Még zuhognak az esőcseppek, még sötét az égbolt nagy része, de már áttör a napfény a fekete felhőkön. A szivárvány azt fejezi ki, amit a népi bölcsesség régóta így foglalt szavakba: „A felhők fölött mindig kék az ég.” Bizony nagyon sokszor megfélekedünk a mindennapos küzdelmek és megpróbáltatások során arról, hogy nem csak ez, nem csak ennyi az életünk! Hajlamosak vagyunk leszűkíteni létünk végtelen távlatait az éppen most történő kellemetlen vagy nehéz dolgokra, feszült időszakokra. Pedig annyi minden szép és jó történt már velünk, annyi rossz és fájdalmas megpróbáltatást túléltünk már! Milyen jó, ha egy-egy aprócska jel helyre tesz bennünket ilyenkor, hogy ne adjuk fel az életünk legjelentősebb kötődéseit, legnagyobb céljait, értékeit a sötét órák, napok, akár hetek, hónapok hatására. Igen, a szivárvány valóban kifejező jel! De mit is jelez valójában? Azt, hogy az Isten örök szeretettel elkötelezte magát az ember, az emberiség mellett. Minden bajból és szenvedésből ki tud és ki akar bennünket szabadítani. Nem a pusztulásunkat, hanem a boldogságunkat akarja, bűneink és hűtlenségeink ellenére is. A szivárvány a bűnnel megszegett szövetség helyreállításának jele, és egyben az elpusztult világ helyreállításának, megújulásának jele. A szövetség helyreállítása Isten és ember között nem más, mint a megváltás, a megújult világ pedig, amely nem ismer többé pusztulást, az Isten Országá.

Nem véletlen, hogy a Vízözön végét jelző szivárvány története szerepel Nagyböjt I. vasárnapjának olvasmányában, s ugyanakkor az evangéliumban Jézus meghirdeti, hogy közel van az Isten Országá. A Nagyböjt az az időszak, amikor különösen is szembenézünk a szenvedéssel, a fájdalommal, s ezek okozójával, a bűnnel, főként saját bűneinkkel. Azonban nem úgy tekintünk ezekre, mint amelyek végképp elsötétítik életünk eget, hanem már az

előtörő napfényt figyeljük, a közelgő világosság jeleit. Azt az Országot, azt az életet várjuk és kezdjük el munkálni itt a Földön, amit a Megváltó Jézustól kapunk. Elfogadjuk a megbocsátást, elszenvedjük az emberiség bűneinek sebeit Jézussal együtt, de mindezt abban a tudatban, hogy a feltámadás és a boldog örök élet valósága vár reánk. Igen, valósága! Nem puszta üres, önbecsapó álmodozás ez! Ha nem létezne egy büntől, feszültségektől mentes élet, ha nem létezne egy örök, elmúlhatatlan boldogság, akkor nem látnánk annak jeleit, megnyilvánulásait már itt a földön egyes emberek, közösségek életében. Pedig láthatjuk, ha kinyitjuk a szemünket és hajlandók vagyunk észrevenni! Igenis, Isten Országára már valóban közöttünk van Krisztus által és az Ő Lelke által, észrevehető azok életében, akik elkötelezetten követik Őt. Ez az Ország még nem teljesedik be, nem válik tökéletessé ebben a világban, de egyértelműen érzékelhető. Vannak emberek, családok, akik tudnak boldogabbak lenni az átlagnál akkor is, ha őket is sújtja betegség, szegénység, háború. Vannak emberek, akik tudnak nyugodtak, békések maradni a rájuk záporozó igazságtalan csapások vagy a túlterheltség ellenére is. Vannak emberek, akik a békén, a megbocsátáson munkálkodnak akkor is, ha már többszörösen csalódnuk kellett azokban, akikkel az egységet keresik. Igen, ez létező valóság! A Nap itt-ott átsüt a felhők között, s a szivárvány színpompás glóriáját festi az ilyen emberek, családok, közösségek köré.

Ezt vették észre azok az őskeresztények is, akik az apostolok és tanítványok szavára és példájára megkeresztelkedtek, Jézus követői lettek. A Nagyböjt Szent Negyvennapjának hagyománya az ősegyház gyakorlatából alakult ki, amelynek során a keresztségre készülöket, a megtérőket a katekumenátus végén egy negyvennapos intenzív előkészület, lelki gyakorlat segítségével készítették föl a Krisztusi közösséghez való csatlakozásra, a Húsvét éjszakáján bekövetkező keresztesítésre. Ez a böjttel, önként vállalt áldozatokkal megtűzdelte, de mégis lelkes, örömteli készüllet vált később egyetemessé, minden keresztényre érvényes előkészületi időszakká. Vajon miért volt oly sokak számára vonzó az üldözött, elnyomott kereszténységhez való csatlakozás? Miért vállalták az első századokban akár a halálos veszélyt is azok, akik növekvő számban tértek meg és váltak Jézus egyházának tagjaivá? Azért, mert valami olyasmit láttak a krisztuskövetők életén, ami reményt adott számukra. Ami kiutat mutatott a szenvedéssel és bűnnel terhes életükből. A rabszolgák, akik tömegesen csatlakoztak a hithez, látták azt, ahogyan a keresztény közösség tagjai valóban testvérként, egyenrangúként tekintenek egymásra, megbecsülik mindenkiben az emberi méltóságot, megosztják egymással javaikat. Ismeretlen és igazán reményt adó élmény lehetett ez számukra. Az állandó békétlenségbe, háborúkba, hataloméhes, korrupt emberek és családok vetélkedésébe beleunt római polgárok, sokszor gazdag patríciusok, meglátták a kibontakozó keresztény közösségben a béke, a megbocsátás megnyilvánulásait. Olyan idők voltak azok, amikor sokaknak kellett félniük attól, hogy egyik pillanatról a másikra mindenüket elveszítik. Félttek, rettegetek is ettől szüntelen. Ilyen miliőben egyre többen csodálkoztak rá azokra az emberekre, akiket nem bénított le az anyagi javaik elvesztésétől való félelem, akik inkább megosztották másokkal, amijük volt, ahelyett, hogy még többet harácsolnak volna embertársaik kárára. Igen, szegények és gazdagok, rabszolgák és szabadok, rómaiak és mindenféle más nép tagjai észrevették a keresztények életében tündöklő világosságot, a köztük épülő új világot, Isten Országának előjeleit.

Áttör-e vajon a szivárványt festő napfény, Isten Országának fénye a mi életünkön is? Tudunk-e jelek lenni, reményt keltő felkiáltások, piros esernyők embertársaink számára, akik beleszürkülnek a földi élet gyötrelmeibe, megpróbáltatásaiba? A Nagyböjt első napjaiban vessünk számot ezzel a kérdéssel, s arra törekedjünk az előttünk álló Szent Negyvennap során, hogy a Húsvét közeledtével mindinkább őszinte IGENNEL tudjunk válaszolni!